

عارف قزوینی

ابوالقاسم عارف، شاعر انقلابی در حدود سال ۱۳۰۰ هجری قمری در قزوین متولد شد. عارف خواندن و نوشتن فارسی و مقدمات عربی را در مکتب و فن خط را نزد سه نفر از خوشنویسان معروف قزوین آموخت. او همچنین موسیقی را فراگرفت و در سال ۱۳۱۲ (ه.ق) به تهران آمد. شهرت و موفقیت فراوان عارف مرهون تصنیفهای اوست که بعضی از آنها هنوز هم تازگی و لطف خود را حفظ کرده است؛ تصنیفهایی که عارف اکثر آنها را با صوتی خوش و دلپذیر به آواز اجرا می‌کرده است. با شروع جنگ جهانی اول عارف همراه مجاهدان ایران راه مهاجرت را در پیش گرفت و مدتی در عثمانی - استانبول به سر برد و در سال ۱۳۳۷ ه.ق به ایران آمد و کنسرت‌های باشکوهی در تهران ترتیب داد. این شاعر آزاده در اواخر عمر به همدان تبعید شد و در تنهایی و فقر وفات یافت و در تاریخ ۱۳۱۲/۱۱/۱ شمسی در بقعه بوعلی سینا به خاک سپرده شد.

عوض اشک ز نوک مژه خون می‌آید با خبرباش، دل از دیده برون می‌آید

عارف قزوینی از همان ابتدای جنبش آزادی به سوی مشروطه‌خواهان روی آورد و قریحه و استعداد نادر و چند جانبه خود را وقف آزادی و انقلاب کرد. وی در تلاشهای ملی به انواع گوناگون شرکت جست که مهم‌تر از همه، شجرهای جان‌سوز و